

Sygn. akt IX W 38/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: stażysta Wojciech Sowul

w obecności oskarżyciela publ. D. P.

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2017 r. sprawy

A. A.

s. J. i N. z domu S.

ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

będąc uprawnionym do zawierania umów w imieniu podmiotu gospodarczego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. ul. (...), (...)-(...) O., w okresie od dnia 01.09.2016 r. do dnia 01.11.2016 r. w O. powierzył wykonywanie pracy dla obywatelki U. O. Y. (1) ur. (...) pomimo faktu nie posiadania przez nią zezwolenia na pracę

- tj. za wykroczenie z art. 120 ust. 1 ustawy z 20.04.2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

ORZEKA:

I. **obwinionego A. A.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **120 ust 1 ustawy p promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy** skazuje go, zaś przy zastosowaniu art. 39 § 1 i 2 kw wymierza mu karę **1000,- (jednego tysiąca) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 100 (sto) złotych.**

Sygn. akt IX W 38/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w O. jest zarejestrowana w KRS za nr (...). Organem uprawnionym do reprezentowania spółki jest zarząd jednoosobowy, w skład którego wchodzi A. A. jako Prezes Zarządu.

O. Y. (2) jest obywatelką U.. W dniu 19 sierpnia 2016r. wystąpiła do z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, do którego dołączyła umowę o pracę na czas nieokreślony datowaną na 1 września 2016r. zawartą z (...) Sp. z o.o. w O. reprezentowaną przez A. A.. Strony określiły termin rozpoczęcia pracy na 1 września 2016r.

Do tego dnia zezwolenie na pobyt i zatrudnienie nie zostało wydane. Pomimo braku zezwolenia O. Y. (2) w dniu określonym w umowie podjęła zatrudnienie i wykonywała pracę do listopada 2016r, gdy nastąpiło rozwiązanie umowy o pracę. Pracodawca nie zarejestrował we właściwym urzędzie pracy oświadczenia o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi.

W dniu 2 listopada 2016r. Wojewoda (...) wydał O. Y. (2) zezwolenie na pobyt czasowy i pracę.

(dowody: zeznania świadków D. S. k. 46v, A. P. k. 47, 20v, protokół kontroli k. 5 – 6, kopia umowy o pracę k. 9-10, kopia zgłoszenia do ubezpieczenia k. 11, kopia paszportu (...). Y., wydruk z KRS k. 13 – 15)

Obwiniony A. A. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż kwestią zatrudnienia zajmował się dyrektor D. S. (2). W ocenie obwinionego winę za zaistniałą sytuację ponoszą urzędnicy, którzy nie zakończyli postępowania o przyznanie O. Y. (2) prawa do pobytu.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, bowiem w ocenie Sądu zmierzają one ewidentnie do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. Obwiniony jednocześnie nie zakwestionował, iż cudzoziemka podjęła zatrudnienie, pomimo iż nie posiadała zezwolenia na pobyt i zatrudnienie.

Świadek D. S. (2) przedstawił okoliczności ubiegania się przez O. Y. (2) o zezwolenie na pobyt oraz zawarcia z nią umowy o pracę. Przyznał, iż pracodawca do dnia rozpoczęcia nie posiadał decyzji o zezwoleniu na pobyt czasowy i zatrudnienie. Wyjaśnił, iż byli przekonani, iż taka decyzja została wydana, zgodnie z ustnymi zapewnieniami bliżej nieokreślonego urzędnika o zakończeniu postępowania do końca sierpnia 2016r.

Świadek A. P. (2) przedstawił przebieg i wyniki kontroli przeprowadzonej przez funkcjonariuszy P. S. G. w O.. Podkreślił, iż pracodawca, pomimo takiej możliwości, nawet w trakcie kontroli nie złożył w urzędzie pracy oświadczenia o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi.

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionym świadków albowiem są one zgodne z ustalonym stanem faktycznym w sprawie oraz zgromadzoną dokumentacją.

Zgodnie z art. 2 ust 1 pkt 22a ustawy z dnia 200 kwietnia 2014r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, powierzenie pracy cudzoziemcowi to m.in. powierzenie pracy cudzoziemcowi, który nie jest uprawniony do wykonywania pracy, nie będąc zwolnionym na podstawie przepisów szczególnych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę. Taka sytuacja miała miejsce w przypadku O. Y. (2).

Obwiniony A. A., jako Prezes Zarządu i osoba uprawniona do reprezentowania (...) Sp. z o.o. zawarł z O. Y. (2) umowę o pracę i powierzył jej wykonywanie od dnia 1 września 2016r. Wobec braku zezwolenia na pobyt czasowy i zatrudnienie cudzoziemki, wykonywanie pracy przez O. Y. (2) należy uznać za nielegalną.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, obwiniony dopuścił się wykroczenia z art. 120 ust 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

W trakcie postępowania poruszana była kwestia możliwości zatrudnienia O. Y. (2) bez zezwolenia na pracę. Możliwość taka jest uregulowana w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20.07.2011r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę. Zgodnie z §1 pkt 22 tegoż rozporządzenia obywatele wymienionych państw, w tym U., mogą wykonywać pracę przez okres nieprzekraczający 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy, jedynie na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej, jeśli przed podjęciem pracy właściwy urząd pracy zarejestrował pisemne oświadczenie podmiotu zatrudniającego o zamiarze powierzenia wykonywania pracy temu cudzoziemcowi. Obwiniony mógł zatem zarejestrować stosowne oświadczenie w każdym czasie, a w szczególności w przypadku, gdy nie posiadał jeszcze pozwolenia na pobyt czasowy i zatrudnienie cudzoziemca.

W ocenie Sądu, obwiniony nie może powoływać się w niniejszej sprawie na nieświadomość prawną, niezajomość przepisów. Należy o traktować jako podmiot profesjonalny, który ma obowiązek znać i stosować prawo w zakresie swojej działalności. Jak wynika z orzecznictwa w tym zakresie, nie można powoływać się na niezawinioną nieświadomość, jeśli z ustalonych faktów wynika, iż sprawca nie tylko nie starał się zapoznać z obowiązującym uregulowaniem, ale wręcz z takiej możliwości wyraźnie zrezygnował. Problematyka zatrudniania cudzoziemców, w szczególności z Europy Wschodniej, nie jest obecnie żadnym novum, a stan prawny i praktyczne porady można znaleźć w szerokim zakresie nawet na stronach internetowych.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd miał na uwadze okoliczności łagodzące leżące po jego stronie. A. A. do tej pory nie był karany za przestępstwa i wykroczenia. O. Y. (2) ostatecznie dostała stosowne pozwolenie na pobyt i pracę, a obwiniony dokonał jej zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, nawet minimalna kara grzywny przewidziana przez ustawę w kwocie 3000zł, jest karą zbyt surową. Sad zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary, uznając, iż adekwatną karą do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości jego czynu będzie kara grzywny w kwocie 1000zł.

Wobec skazania obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą.